

Het verhaal van Johan

Afgelopen zomer werd Johan (16) van school getrapt. Nu zit hij op een andere school. In onvervalst stadse tongslagen doet hij wekelijks zijn beklag over zijn nieuwe leraren. Vooral die van wiskunde moet het ontgelden. "Ik weet ook wel dat ik niet zo kwaad moet worden, maar hij heeft de pik op mij. Als ik de les binnenkom sta ik al 5-0 achter en dat is zó oneerlijk. Daar kan ik niet tegen. Op een gegeven moment kan ik me niet meer inhouden. Hij vraagt er zelf om. Ze snappen het daar op school gewoon niet".

Het lood van zijn vader die het relaas steeds opnieuw moet aanhoren zakt steeds verder weg in zijn schoenen. De spanningen thuis zijn om te snijden en regelmatig raken vader en zoon verwickeld in een scheld en schreeuw partij over de kleinste dingen.

"Sinds de scheiding 8 jaar geleden sta ik er alleen voor. Met twee jongen kinderen moest ik het ineens alleen rooien. Ik heb als een leeuw voor ze gevochten en nu zit ik elke dag met ruzies en grote bekken van hem. De ene schorsing op school na de andere en dan krijg ik die leerplicht op mijn dak. Zeg het me maar, wat moet ik doen ? Ik ben zo moe en ten einde raad, ik weet het ook niet meer. Ik geef het nog een kans, maar anders moet hij maar ergens anders gaan wonen. Voor zijn broertje is dit ook niet goed".

"Hij snapt mij gewoon niet.", zegt Johan dan, "Hij neemt het op voor die leraren en luistert nooit naar wat ik zeg. We spreken een andere taal. Ik denk dat ik meer een kind van mijn moeder ben".

We zijn drie en een halve maand verder en Johan en ik staan in een verre buitenwijk van de stad voor een voor ons onbekende basisschool. Hij is inmiddels al twee maanden geschorst van zijn nieuwe school. De wiskundeleraar. Ik heb de afgelopen vier maanden de klaagzangen van Johan aangehoord en de noodkreet van vader gevoeld. Ik had allerlei ideeën, wilde dieper ingaan op Johans onrechtvaardigheidsgevoel en aan de noodkreet van vader beantwoorden. Maar als een sluwe vos ontweek ik dat gesprek en zocht tussen de regels door naar de mensen waar ze over spraken. "Je vertelde net over je oom, vertel eens, wie is dat" ? Ik ging op zoek. Ik was er van overtuigd dat er iemand moest zijn die met Johan mee kon denken, iemand waar Johan vertrouwen in had, die hem en zijn situatie begreep en hem kon helpen zijn verhaal te vertellen, iemand die invloed had. Dus ik hield hardnekkig vol en bleef mijn wie-vragen stellen.

Op goed geluk stelde ik de Wie-vraag ook eens aan Johans moeder. Ik had die ochtend een afspraak met Johan, maar hij appte af omdat hij bij zijn moeder op bezoek was. Ik belde haar om te vragen of ik langs mocht komen. Zijn moeder wilde absoluut niets met hulpverleners te maken hebben. Daarin was ze tijdens ons eerste telefoongesprek drie maanden eerder kraak helder geweest. Maar ze stemde dit keer in. Johan en ik hadden immers een

afpraak en, zo vond ze, daar moest hij zich aan houden. "Max", zei ze meteen, "je moet Max vragen. Daar had je zo'n goeie klik mee ! Hij heeft je echt goed geholpen toen je bij hem in de klas zat. Dat was dat jaar tijdens dat gedoe met de scheiding weet je nog. Vraag hem."

Na een zoektocht hebben we Max gevonden. Hij werkt inmiddels op een andere school en is verhuisd naar de andere kant van de stad. Johan heeft hem gebeld en Max zei meteen "Ja". We hebben Max net voor het eerst samen gesproken. De klik van toen was er nog steeds en ik zat er maar een beetje voor spek en bonen bij. Max staat nu weer voor de klas en we stappen in de auto. Johan ziet hem morgen avond weer. Bij het derde stoplicht hoor ik naast mij: "Hij snapt het gewoon weet je wel".

Max = JIM.